

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

XX, narozená dne XX
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem XX
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č. j. MV-129484-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 1. 2019, č. j. MV-129484-4/SO-2018, se ruší pro nezákonnost a vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce Mgr. Petra Václavka náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2018, č. j. OAM-6626-70/PP-2017, o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobkyně požádala dne 26. 4. 2016 o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců.
3. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. OAM-6626-47/PP-2017, správní orgán I. stupně její žádost zamítl podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s tím, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. K tomuto závěru dospěl na základě výsledku pobytového šetření a výsledku žalobkyně a pana [REDAKCE], kterého žalobkyně označila za svého druha, s nímž sdílí společnou domácnost. Žalovaný uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání rozhodnutím ze dne 14. 2. 2018, č. j. MV-148930-4/SO-2017. Dle žalovaného se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi zjištěnými skutečnostmi a bez dalšího dokazování nelze přijmout závěr, že vztah žalobkyně je účelový.
4. Správní orgán I. stupně proto předvolal žalobkyni na 10. 5. 2018 znovu k výsledku. Žalobkyně se k výsledku nedostavila a svou neúčast omluvila dne 7. 5. 2018 prostřednictvím svého právního zástupce tak, že její druh pobývá mimo území České republiky.
5. Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2018, č. j. OAM-6626-70/PP-2017, správní orgán I. stupně žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně bez vážného důvodu nedostavila k provedení výsledku. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že k omluvě a žádosti o nový termín nebyl doložen žádný doklad, který by prokazoval, že druh žalobkyně před a v době konání výsledku skutečně pobýval mimo území České republiky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dále konstatoval, že řádná omluva musí být neodkladná a musí v ní být uveden důvod, který musí být doložen. Žalobkyně se sice před konáním výsledku omluvila, svou omluvu odůvodnila, důvod však nijak neprokázala. Provedení navrhovaných důkazů (nového pobytového šetření a zpracování stanoviska OSPOD) považoval správní orgán I. stupně vzhledem k výše uvedenému za nadbytečné.
6. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila odvoláním, v němž namítala, že se z nařízeného výsledku omluvila včas, resp. omluvila svého druha, který se nemohl

k výsledku dostavit z důvodu nepřítomnosti na území České republiky. Dle žalobkyně bylo nadbytečné, aby se k výsledku dostavila sama, neboť bez následného výsledku jejího druhu by byl zmařen účel výsledku. Žalobkyně současně poukazovala na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, které se nezabývalo přiměřeností jeho dopadů do jejího soukromého a rodinného života. Konstatovala, že absentuje i posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jejímu druhovi a nezletilému synovi. Tvrdila, že správní orgán I. stupně se také zcela nedostatečně vypořádal s důkazními návrhy žalobkyně.

7. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2019 odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že byl dán zákonný důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že žalobkyně svou neúčast na nařízeném výsledku sice omluvila nepřítomností svého druhu na území, nespecifikovala však, kde a od kdy její druh mimo území České republiky pobývá, ani své tvrzení žádným způsobem nedoložila. Žalovaný proto shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že taková omluva je zcela nedostatečná. Žalobkyně byla v předvolání k výsledku poučena o následcích nedostavení se k výsledku. Zároveň byla poučena o tom, že pokud se z vážných důvodů nebude moci dostavit, je povinna omluvit se bezodkladně s uvedením důvodů, a to písemně nebo ústně do protokolu, a závažný důvod musí doložit. Z předvolání k výsledku nelze dovodit, že správní orgán I. stupně podmiňoval výsledek žalobkyně výsledkem D. P. Není na žalobkyni, aby posuzovala, za jakých okolností správní orgán její výsledek provede. Za závažný důvod nedostavení se k výsledku na straně žalobkyně nelze považovat pobyt jejího druhu v zahraničí, který navíc nebyl doložen. Žádné důvody nedostavení se k výsledku na své straně žalobkyně netvrdila ani nedoložila. Žalovaný s žalobkyní nesouhlasil ani v tom, že správní orgán I. stupně měl povinnost posuzovat rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. V této souvislosti žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2018, č. j. 31 A 143/2017-36, který na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu odkazuje. Nařídil opakovaný výsledek správnímu orgánu I. stupně dle žalovaného žádný právní předpis neukládal a šetření OSPOD nebylo pro projednávanou věc podstatné, neboť nebylo nutné ke zjištění skutkového stavu věci.

II. Žaloba

8. Žalobkyně v žalobě především namítala, že závěr žalovaného, že se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku, je nesprávný. Žalobkyně byla předvolána k výsledku na 10. 5. 2018 a ve vyznění doručeném jejímu právnímu zástupci bylo uvedeno, že se její účastnický výsledek bude konat v 8:30 hod. a výsledek svědka - jejího druhu [REDACTED] proběhne v 10:00 hod. Dne 7. 5. 2018 právní zástupce žalobkyně správnímu orgánu oznámil, že se žalobkyně z výsledku omlouvá a žádá o stanovení nového termínu výsledku, neboť její druh je mimo území České republiky. Omluva žalobkyně byla učiněná včas před výsledkem žalobkyně i svědka. V souladu se zákonnou úpravou a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Azs 163/2018-26, žalobkyně v omluvě uvedla důvod omluvy - pobyt druhu mimo území České republiky. Měl-li správní orgán pochybnosti o její omluvě, měl žalobkyni

vyzvat k doložení důkazů k podpoře jejího tvrzení. Žalobkyně nemohla vědět, že správní orgán považuje její omluvu za nedostatečnou. Dle žalobkyně správní orgán nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu a nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, protože pouze konstatoval, že je omluva nedostatečná, aniž by zjišťoval další okolnosti. Žalobkyně se také ohradila proti tvrzení, že z předvolání nelze dovodit, že se mělo jednat o takový výsledek, který je podmíněn účastí jejího druha pana D. P. Právnímu zástupci žalobkyně je z jeho dlouholeté praxe a znalosti úřední činnosti správního orgánu známo, že by k výsledku žalobkyně bez výsledku jejího druha v rámci řízení o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka dle § 87b zákona o pobytu cizinců nedošlo. Je tak nanejvýš pravděpodobné, že dostavení se žalobkyně a jejího právního zástupce k výsledku by bylo s ohledem na praxi správního orgánu u obdobných řízení zbytečné a správní orgán by určil nový termín konání výsledku.

9. Žalobkyně dále konstatovala, že se správní orgán vůbec nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaný disponuje velkým množstvím důkazů o tom, že žalobkyně žije spořádaným rodinným životem se svým synem a partnerem, tím se však nijak nezabýval. Žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, v němž je judikováno, že přiměřenost dopadu rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Takto správní orgán nepostupoval. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu dle žalobkyně pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně poukázala na to, že v České republice žije již od roku 2005, což je dlouhá doba k tomu, aby se plně integrovala do české společnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že má českého partnera, navíc v minulosti měla i povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně v České republice pečuje o nezletilého syna, který zde chodí do základní školy, ovládá český jazyk, a je nemyslitelné, aby následoval svou matku a opustil zemi, ve které vyrůstá a má veškeré zázemí a kamarády. Biologický otec v zemi původu o syna nejeví žádný zájem. Nuceným vycestováním žalobkyně do země původu by bylo zasaženo i do rodinného života jejího partnera, občana České republiky, se kterým sdílí společnou domácnost a tvoří klasickou nukleární rodinu, která je chráněná Listinou základních práv a svobod.
10. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se k námitkám žalobkyně podrobně vyjádřil. Navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítnul.

IV. Ústní jednání ve věci

12. Při ústním jednání dne 9. 9. 2019 žalobkyně i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Žalobkyně zdůraznila, že v době konání výsledku byl její druh v SRN. Pokud by si správní orgán vyžádal doložení důvodu nedostavení se k výsledku, pokusil by se její druh tuto skutečnost doložit. Žalovaný měl dva dny na to, aby jejího právního zástupce vyrozuměl o tom, že její omluvu neakceptuje. Žalobkyně dále zopakovala, že se správní orgány měly zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, zvláště za situace, kdy je družkou občana EU, se kterým má trvalý vztah a stará se s ním o syna.

V. Posouzení věci soudem

13. Jako první musel krajský soud posoudit námitku náležitosti omluvy z výsledku, který se měl konat dne 10. 5. 2018. Žalobkyně v žalobě zdůrazňovala, že její omluva byla včasná a že v omluvě uvedla důležitý důvod, který ji bránil se výsledku zúčastnit. V této souvislosti citovala judikát Nejvyšší správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Azs 163/2018-26, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval obdobný případ. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zákon nestanoví formální náležitosti omluvy z předvolání k výsledku, jedná se však o úkon směřující vůči správnímu orgánu, tj. o podání; musí tedy splňovat náležitosti dle § 37 správního řádu. Dále je nutné naplnění podmínek pro přijetí omluvy dle § 59 správního řádu, a to existenci závažného důvodu k nedostavení se k výsledku, bezodkladné podání omluvy a uvedení důvodů v textu omluvy. Zákon výslovně ukládá žadateli pouze povinnost uvést důvod, pro nějž se z výsledku omlouvá, nikoli předložit důkaz; takto znělo i poučení stěžovatele v předvolání. Nezbytnost doložení důvodů omluvy sice judikatura dovozuje, a obecně musí účastníci správního řízení svá tvrzení doložit, aby s nimi uspěli, není však možné nedostatek důkazů přikládat k tíži stěžovatele, dokud není o takovém požadavku informován. Pokud měl OAMP pochybnosti o věrohodnosti důvodů omluvy a zvažoval její nepřijetí, měl stěžovatele vyzvat k doplnění omluvy dle § 37 odst. 3 správního řádu. Bez splnění této vyzývací povinnosti OAMP nemohl stěžovatelu žádost zamítnout na základě následného nedostavení se k výsledku. V každém případě pak měl správní orgán stěžovatele informovat o svém stanovisku k omluvě, a to včetně situace, kdy by stěžovatele k doplnění omluvy vyzval, a i přes její doplnění ji nepřijal.“*
14. Krajský soud se tímto názorem Nejvyššího správního soudu ztotožnil. Přihlédl přitom k tomu, že zákonné znění § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle něhož správní orgán I. stupně (dnes již toto ustanovení neplatí) postupoval, obsahovalo takto přísný postih (zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu) za pouhé nedostavení se k procesnímu úkonu výsledku. Dle krajského soudu zde proto byl na místě prostředek umožňující obeznámit žalobkyni s nedostatky její omluvy a prostor tyto vady napravit. Správní orgán o přímých důsledcích do sféry žalobkyně věděl, a přesto žalobkyni o neuznání omluvy neinformoval ani ji nevyzval k doplnění údajů či dokladů potvrzujících nepřítomnost jejího druhu mimo území České republiky.

15. Krajský soud dále doplňuje, že včasnost podání omluvy se vždy posuzuje dle konkrétních skutkových okolností. Je nezbytné ji učinit bezodkladně poté, co se stěžovatel dozví o překážce účasti na úkonu. Tento okamžik může výjimečně nastat dokonce i po datu úkonu, běžně však lze za včasnou považovat každou omluvu, která je podána dříve než bezprostředně před konáním úkonu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013-46). Žalobkyně podala omluvu několik dní před nařízeným výsledkem, požadavek včasnosti tedy splnila. Dle krajského soudu lze pobyt druhá žalobkyně pana [REDAKCE] mimo území České republiky považovat za relevantní, dostatečně závažný důvod omluvy. K výsledku žalobkyně bez výsledku jejího druhá by v rámci řízení o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců s největší pravděpodobností skutečně nedošlo (k hodnocení důležitosti důvodu omluvy srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99).
16. Krajský soud považuje za důvodnou i druhou žalobní námitku, v níž žalobkyně žalovanému vyčítala, že se nezabýval dopady napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
17. Žalovaný nezpochybňuje, že správní orgány vůbec nehodnotily přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Namítá však, že takový postup byl správný, neboť při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadu neposuzuje. Takový názor krajský soud s ohledem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu nesdílí. Nejvyšší správní soud totiž opakovaně judikoval, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30).
18. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31, Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, je třeba přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzovat. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Stejný závěr, tj. že je nutné posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele, Nejvyšší správní soud vyslovil pro žádost podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, nebo v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2018, č. j. 31 A 143/2017-36, citovaný žalovaným, v němž je vyjádřen odlišný právní názor, zrušil Nejvyšší správní soud pro nepřezkoumatelnost svým rozsudkem ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Azs 127/2018-47. V rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem.“

Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona

o pobytu cizinců.“ V posuzovaném případě se žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí domáhala posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaný tak byl povinen se s touto námitkou vypořádat. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je pak nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33 či ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53).

VI. Závěr a náklady řízení

19. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) zrušit. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
21. Ty byly v jejím případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou jejího právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobkyně činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání před soudem) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon (§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 12 342 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 15 342 Kč uhradil žalobkyni k rukám jejího právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 9. září 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu